

bylo vloženo pro Annu T-ovou na pozůstalostních nemovitostech exekucí zástavní právo pro celou přisouzenou pohledávku. K vydobytí peněžité pohledávky byla povolena věřitelce Anny T-ové exekuce vnučeným zřízením nadzástavního práva na řečené knihovní pohledávce Anny T-ové proti pozůstalosti po Josefu L-ovi. Anna T-ová navrhla, by tato exekuce byla zrušena, ježto jest vedena na pohledávku na zaplacení zadrželých výměnkářských dávek, jež jest právě tak jako výměnkářské dávky vyňata z exekuce. Soud první stolice zamítl návrh na zrušení exekuce, ježto vložená pohledávka 4.653 Kč 90 h jest pohledávkou jednotnou, zástavní právo na části této jednotné pohledávky není možné a celá pohledávka není vyňata z exekuce. Rekursní soud vyhověl částečně rekursu Anny T-ové a vyhověl návrhu jejímu, by byla podle § 39 čís. 2 ex. ř. zrušena exekuce na zástavní právo pro její pohledávku 3.335 Kč 60 h. Důvody: Nároky spojené v jedné žalobě (§ 227 c. ř. s.) neztrácejí svou samostatnost právě tak, jako ji neztrácejí nároky, jež byly uplatněny v samostatných žalobách, spojených napotom k společnému jednání a rozhodnutí (§ 187 c. ř. s.), ježto účelem těchto spojení jest zjednodušení, urychlení a zlevnění sporů. Předpisy o příslušnosti a co do opravných prostředků zůstanou co do každé pohledávky zachovány. Rozsudek o několika nárocích má sice v zápětí faktické, nikoliv však právní důsledky (srov. Hora II. str. 247). Nemůže proto zástavní právo jakožto právo akcesorické míti vliv na samostatnost pohledávek. Zástavní právo založené pro oba nároky jest tudíž posuzovati jako by bylo založeno pro každý jednotlivý nárok. Ježto první soud zjistil, že výměnkové dávky jsou podle § 330, první odstavec, ex. ř. vyloučeny z exekuce, právě tak jako na jejich místo vstoupivší náhradní nárok, bylo rekursu částečně vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Jediný důvod zamítavého usnesení soudu první stolice, jako by šlo o jednotnou nedělenou pohledávku, vyvrátil náležitě již rekursní soud, k jehož důvodům se dovolací rekurentka poukazuje. Oba soudy nižší zjistily okolnosti, z nichž právem usoudily, že dlužnice dávek výměnkářských ke své výživě potřebuje. Okolnost, že se spokojila zatím jen jejich zajištěním v pozemkové knize a že proti svým dlužníkům dalších exekučních kroků nepodnikla, samo o sobě nestačí k úsudku, že oněch dávek a nedoplatků nepotřebuje.

Čís. 12561.

Nestačí, že žalovaný poukázal v námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu na svou žalobu, v níž vytýkal vady právnímu jednání, jež bylo základem směnečného závazku, a žádal, by se projednání směnečného sporu přerušilo až do skončení onoho sporu.

K námitce, že jde o obchod splátkový, jest přihlédnouti v každém období sporu jen, byla-li učiněna v žalobě nebo v námitkách proti za-

lobě před ukončením řízení před procesním soudem, ve směnečném sporu jen, byla-li námitka vznesena ve třídní lhůtě § 557 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1933, Rv I 570/33).

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů :

Bez důvodnou jest výtká, že se odvolací soud nezabýval námitkou, že žalující firma lstivým předstíráním, že mu prodává automobil nový, a dodavši mu starý, uvedla ho v omyl, ani námitkou, že mu zatajila vady, které bránily řádnému užívání auta a byly neodstranitelné, kteréž vady, poněvadž jde o obchod splátkový, mohl kdykoliv vytýkati. Dovolatel přehlíží, že v námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu neuplatňoval neplatnost kupní smlouvy z důvodu lstivého uvedení v omyl žalující firmou při uzavření kupu ani že neuplatnil nárok na zrušení smlouvy z důvodu vad neodstranitelných a bránících řádnému užívání, nýbrž že jen poukázal v námitkách proti platebnímu rozkazu na svou žalobu C V 157/32, v níž uplatňuje neplatnost smlouvy pro omyl a vytýká vady dodaného automobilu, žádaje, by se projednávání tohoto sporu přerušilo podle § 190 c. ř. s. až do skončení sporu C V 157/32. Tímto návrhem na přerušení řízení neučinil žalovaný výtky proti kupní smlouvě a námitky vad, uplatněné ve sporu C V 157/32, součástí tohoto sporu, neboť se v tom směru vůbec nevyjádřil a propásl takto třídní lhůtu k námitkám těm, stanovenou v § 557 c. ř. s., a nemůže námitky ty již uplatniti v řízení opravném, ani poukazem na § 4 zák. o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896, č. 70 ř. z., byť i se jednalo o směnky krycí, neboť třídní lhůta k námitkám, stanovená v § 557 c. ř. s. jest lhůtou propadnou, do které veškeré námitky proti směnečnému platebnímu rozkazu musí býti učiněny, jinak jsou opožděny. Názor dovolatelův, že musí soud, poněvadž jde o obchod splátkový, k námitkám těm přihlížeti v každém období sporu, platí jen, pokud byly výtky ty učiněny v žalobě nebo v námitkách proti žalobě před ukončením řízení před soudem procesním první stolice (arg. slova »mittels Klage oder Einrede«) a to jen ve sporu řádném, nikoli však ve sporu směnečném, kdež platí zásada soustředění námitek a uplatnění jich do propadné lhůty třídní (§§ 559 a 550 c. ř. s.), kterou nelze prodloužiti.

Čís. 12562.

Vyrovnačí řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Žaloba o zaplacení celé pohledávky nahrazuje upomínku ve smyslu § 67 vyr. řádu. Nezapravil-li žalovaný dospělou vyrovnačí splátku v osmidenní lhůtě po žalobě, nýbrž i ve sporu tvrdil, že nic nedluží, obživla celá pohledávka, třebaže šlo o dluh směnečný.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1933, Rv I 660/33.)